

KAPITEL II

Det var onsdag och hon vaknade upp i sin gamla 140 Sultan omtumlad med ett tungt huvud. Utan att veta varför sträckte hon sig efter telefonen och tittade om han hade ringt, skrivit, mejlat, gillat, postat, klickat, någonting, något jävla tecken att han fortfarande var vid liv, men det var som alltid tomt. Hon hade slutat att titta för flera månader sedan. Slutat att bry sig för hon orkade inte längre. Slutat för att hon någonstans hade förstått, eller åtminstone intalat sig själv att han inte skulle komma tillbaka. Det gjorde ont, men det var bättre än att varje morgon, middag och kväll känna ett sting i hjärtat av att det har gått ännu en dag utan att se honom skriva något dumt om något han hade sett på youtube och sedan fråga om hon hade varit ute och gått något, och ja det hade hon, jaha svarade han, hur var det då? och det var bra, sa hon och berättade om hur ljuset var svalt och tunt på morgonen och att det just idag låg en strimma frost över gräset vilket fick allt att skimra i silver och att det var helt tomt i Änggårdsbergen. Vad härligt, svarade han, du anar inte svarade hon, och passade på att skriva om den stora vandringen hon skulle göra i sommar, och han svarade att det var modigt av henne, och han en dag nog skulle göra samma sak, vilket hon höll med om och sedan pratade de lite mer lättsamt, för allvaret låg alltid mellan raderna och kanske var det därför de två tyckte om varandra så bra, för det svåra blev enkelt och allt gick att prata om när de samtidigt pratade om ingenting. Detta blev hon påmind om varje morgon när hon hoppades, verkligen hoppades att han hade kommit tillbaka hem och tittade i telefonen efter hans svar som aldrig var där. Efterhand orkade hon inte mer. Hon behövde få ett slut och i en akt av desperation gick hon till hans tomma lägenhet, som ännu inte hade sålts av familjen och hyrts ut, för att symboliskt säga adjö och ta farväl.

Utänför stog en äldre kvinna. Hon höll på att lyfta in några av hans växter i hennes bil som stod parkerad mellan porten och den lilla grusplätten kring den ståtliga björken, vilken ännu inte hade slått ut sina blad. Hon blev något ställd och stannade upp mitt i steget. Kvinnan stannade även hon upp och granskade henne med ett par grönbruna ögon, vilka tycktes se igenom henne. Kvinnan log, stängde bagageluckan

och visade med handen vägen in. Hon gick in utan att veta varför och inom kort satt de båda i hans kök med varsinn kopp kaffe. De hade inte sagt ett ord till varandra. Hon visste inte vad hon skulle säga, varför hon var här eller vem kvinnan mitt i mot var, men hon visste heller inte varför hon inte skulle sitta här och dricka starkt kaffe med en främmade dam. Kvinnan hade fortsatt att granska henne med ett något gåtfullt flin, tills att hon drack det sista från sin kopp och sa

- Min son har berättat mycket om dig, men han har aldrig sagt att ni stog varandra så nära. Jag har alltid trott att er relation var mer distant. Mer som en bekant än en vän.

- Det har jag också alltid trott, svarade hon, men sen han... Sedan han försvann har jag.

- Har du upptäckt att ni delade någonting annat, fyllde modern i.

- Jag väntar hela tiden på att han ska dyka upp igen. Alla andra har sedan länge gått vidare. De höll till och med en begravning för honom, ute vid Delsjön dit han älskade att gå, men jag kunde inte gå dit.

- För du visste att han inte är borta.

- Jag trodde det i alla fall då, men nu... nu vet jag inte längre.

Modern satt tyst, fyllde på hennes kaffe och lät studen få ta sin tid innan hon åter tog till orda.

- Den Jonas som du lärt känna, den Jonas som du har träffat på krogen, han som du och dina vänner är van vid finns inte längre till, det vet du om?

Motvilligt nickade hon.

- Men du vet också att Jonas fortfarande är här? Du träffade ju honom kort innan incidenten, var det inte så?

Det tändes en gnista inombords när modern sa det som hon aldrig hade vågat tänka. Hon nickade igen och kände hur tårarna började rinna nedför kinderna.

- Se så, sa modern när hon gick runt bordet för att hålla om henne, du behöver inte oroa dig, Jonas mår bra och ni kommer att ses igen, men på det sättet du tror. Nu måste du släppa honom fri. Du måste släppa dig själv fri.

Mötet med modern var förlösande och hon fick sitt avslut. Sedan dess hade hon förlikat sig i att han var borta och det inte var mer med det. Hon fann tillbaka till livet, hon träffade Daniel, hon hittade ett annat jobb, hon flyttade äntligen ut ifrån den minimala ettan i Guldheden och hon kände sig stark, i kontroll och säker i sig själv. Så hade hon känt och tiden den gick. Jonas dök bara upp ibland och då var det kära minnen. Det gjorde inte längre ont. Sen hände det något. Han började dyka upp i hennes drömmar. Hon avfärdade det först som något märkligt, kanske ett tecken på stress. Men drömmarna slutade inte. De kändes för verkliga. Det kändes som att han försökte berätta något för henne. I natt träffade hon honom på kullen vid Sälkfället. Allting brann, träden, buskarna, mossarna, till och med berget själv. Allt var i lågor. Han stod framför henne och försökte säga något, men hon förstod inte, hon hörde inte vad han sa. Hon tog ett steg framåt, bara för att känna på honom, bara för att se om det var han, men så fort hon rörde honom fattade de båda lågor. Därefter vaknade hon. Det kändes inte rätt. Hon tittade runt och letade efter Daniel. Hans byxor låg nonchalant slängda över hennes stol, med ena benet vrängt ut och in. Hon hörde honom dona i köket och glömde för en stund nattens fasor, lycklig över att ha honom i sitt liv. Hon drog undan täcket och tassade ut mot köket, där hon fann honom koka gröt, kaffe och ett par ägg. Hon kysste honom i nacken och de hälsade varandra god morgon. Radion, som var nyköpt men så gammal ut, var på och spelade musik på låg volym.

- Har du varit uppe länge?

- Faktiskt, jag kom precis hem ifrån en löptur.

- Det måste varit första på ett halvår?

- Jag är lika förvånad som du.

De flinade båda två. Hon nöp honom i rumpan och tog ut ett glas ur köksskåpet, öppnade kylskåpet och fyllde glaset med tropisk juice. Hon gick till köksbordet och satte sig med ryggen mot väggen så att hon kunde titta ut genom fönstret och se molnen röra sig över morgonhimlen.

- Var är tidningen?

- Den ligger i hallen.

Hon reste sig igen, gick till hallen, böjde sig ned och plockade upp tidningen. Det slog henne att Daniels oförmåga att hämta tidningen från hallen förmodligen kommer att leda till ett gräl när de har passerat de första månadernas villkorslösa kärleksfas. Tanken var något besvärande, så hon valde att ignorera den. Hon gick tillbaka till köket, de log mot varandra och hon satte sig åter igen på sin plats, nu komplett med tidningen och en kopp kaffe som han hade ställt fram. Något förstrött bläddrade hon förbi förstasidan, ögnade igenom ledaren, dagens debattinlägg och kom till huvudnyheterna. Det hade varit ett vulkanutbrott på Island. Vulkanen Hekla hade efter en lång tjugo års vilande vaknat, och detta var ett av de större utbrotten i modern tid. Tack vare ett modernt och pålitligt bevakningssystem hade majoriteten av befolkningen som bodde nära vulkanen utrymmts och ingen hade, smått mirakulöst, kommit till skada. Förutom en person, tror man. Räddningspersonal hade i samband med utbrottet sonderat nationalparken Friðland að Fjallabaki för att evakuera en grupp turister som, tvärt mot Islands regerings varningar, beslutat att vandra i närheten av vulkanen. Turisterna i sig hade klarat sig, men i flygningen tillbaka såg räddningspersonalen ett fenomen som de inte riktigt kunde förklara. De intervjuas i tidningen:

- Jag vet inte riktigt vad det var, men i samband med att vi hade plockat upp gruppen i distress såg vi till norr att skalvet hade varit så kraftigt att marken hade brustit. Vi skulle egentligen vända rakt om och åka i säkerhet, för det här var den enda gruppen som var ute på hajk, men en medlem i sällskapet påpekade att de dagen innan hade stött på en svensk som var ute på solotur.

Förstapiloten fliker in,

- Det var så märkligt... ingen svensk hade registrerat att de skulle vandra här denna veckan.

- Men det kändes som att han var där ute.

När hon läser går det en ilning genom henne. Hon fortsätter:

- Så vi åkte mot Hekla, dit där jordskorpan själv hade gått sönder och vi såg, ja, jag vet knappt själv, vi var ju en bit bort och det var kaotiskt men... det såg ut som en man som svävade i luften, samtidigt som han brann.

I artikeln är det även suddig bild, tagen av en av turisternas mobilkamera, föreställandes en man i lotusställning som brinner i en klar, gul låga, högt ovanför marken.

Hon skriker till och kastar tidningen ifrån sig.

Det måste vara Jonas.